

Попипа дисагитъ — праздни. Бръкна въ торбата — и тя праздна. Потършува въ пояса. И тамъ — нищо.

— Бре, ами сега!... — слиса се старецътъ. — Бивали, хичъ, тая работа!... Самъ-си дѣдо Коледа, на връхъ бѣдни вечеръ, въ кѣщи съ праздни рѣце да влѣзе!... И срамота, и грѣхота! Тю-ю! — затюхка се старецътъ и рече да се връща.

Въ туй време вратичката скръзна, и ступанинътъ се обади въ тъмното:

— Кой хлопа?... Кой е тозъ сиромашъ, дето въ таквозъ време е замръкналъ на къра?

Нѣмаше що: старецътъ приближи.

— Кой си ти, бе дѣдо? — каза говедарътъ. — Я влизай по-скоро вѣтре, че цѣлъ си измръзналъ! Кѣде си тръгналъ въ тая нощъ?

Нѣщо хрумна изведнѣжъ въ главата на стареца. Усмихна се той на себе си и отвърна:

— Далеченъ съмъ азъ, дѣдовото. Внучета имамъ въ едно село, тѣдѣва. Рекохъ да ги наобиколя. И армагани имъ носѣхъ... Ама, нà, пусто, сбъркахъ пѣтя, ограбиха ме лоши хора... Загубихъ се въ тъмнината.

Ступанинътъ отупа снѣга отъ дѣда Коледа, въведе го въ одаята и рече:

— Ти да си живъ, дѣдо, — и внучетата. Гледай си работата. Ти ще имъ си армаганъ. Ха, сега, да се стоплишъ и да си починешъ. Ще ни гостувашъ тази нощъ. Ще срещнемъ Коледа. Пъкъ утре — ще гонишъ пѣртината...

Въ одаята бѣше съвсемъ сиромашко — но чисто и топло. Въ огнището прѣщѣше огънь. На рогозката край огъня се боричкаха четири дечурлига, и играеха съ пуцанки. Едно мършаво младо пѣтле спѣше при чекръка, до вратата. Стопанката слагаше софра за вечеря.

Ступанинътъ нагласи софрата до огъня, посъмра децата да не дигатъ връва и каза на жена си да сложи още една лъжица.

Въ туй време долетѣ съ виялицата, отдалечъ, звѣнътъ на селската камбана. Прочетоха молитва. Седнаха на трапезата всички. А на трапезата: черна пита, паница бобъ, малко варено житце и гаванка мерудия...